

CO MÁME OBĚTOVAT BOHU?

Kázání ze soboty 16.3.2019 – br. Michal Balcar

Úvod

Před námi je nejvýznamnější obřad celé křesťanské víry – Večeře Páně. A tak nijak nepřekvapí, že se jedná o obřad, který je předmětem mnoha sporů. Proto bych se rád bych v tomto kázání zaměřil na rozdíly mezi transsubstanciací, konsubstanciací a remanencí... To je vtip. Je přece jasné, že ten rozdíl všichni znají. Fakt ovšem je, že o smyslu a obsahu Večeře Páně (eucharistie, mše) jsme se vždycky hádali. A jedním ze sporných témat je otázka, zda jde o obětování. Naši římsí bratři totiž mají za to, že se jedná o tzv. nekřavou oběť. My naproti tomu tvrdíme, že oběť byla jediná – oběť Ježíše Krista na Golgotě během Velikonoc někdy kolem roku 30.

Milosrdenství chci

Dnes budu mluvit o tom, že Večeře Páně s obětí úzce souvisí a chci se držet dvou slavných veršů, které nicméně na první pohled zní velmi protikladně. První je z Ozeáše 6,6: *“Milosrdenství chci, ne oběť. Poznání Boha je nad zápalu.”* Ten výrok později cituje Ježíše a potvrzuje tak jeho platnost i v novozákonní době. A já tenhle výrok mám rád, protože vlastně nemám moc rád oběti.

Starozákonní obětní systém se mi zprotivil, když jsem se ho musel učit na zkoušku. Všechny ty komplikované a suchoprané výčty různých druhů obětí a různých příležitostí, při kterých se přinášely, mě totálně ubíjely. A navíc – jaké to asi muselo být pro útlocitného člověka 21. století. Všude samá krev, nesnesitelný puch – jak vzdálený musel být svět obětí. Jeho naturalistická i symbolická podoba jsou nám vzdáleny. Navíc vždycky sváděly ke kšeftu. Já ti dám oběť, ty mi dáš požehnání – odpuštění.

Ozeáš ale říká, že to co Bůh chce je milosrdenství. Hebrejsky *chesed* znamená *soucit, souměřitost, pospolitost*. *Chesed* je to, co nás drží pohromadě jako církev i jako lidské bytosti.

Přinášejte sami sebe jako živou oběť

Oběti zmizely v propadlišti dějin. Teologicky s nimi skoncoval Ježíš a prakticky římské legie. My křesťané žijeme v době milosrdenství. To je mnohem snazší než doba starozákonní. Nebo ne?

Apoštol Pavel je autorem druhého verše mého kázání: *“Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba.”* (Ř 12,1). Tedy oběti stále platí. Bůh je chce. Jen to nejsou oběti zvířat, ale jsou to oběti nás samotných. Co teď máme obětovat Bohu? Jednoduše řečeno – vše. Celého sebe. Svůj čas. Své schopnosti. A jak obětovat? Skrze lásku. Na vztah mezi láskou a obětí upozornil Josef Dvořák ve své dizertaci, když jasně ukázal, že oběť a láska jsou v Bibli neoddělitelné.

Dokonalé oběti

Při tématice obětí mě vždy popouzelo, že chrámové prostředí vyrazovalo vše poškozené – kněží, oběti museli být dokonalí. Jaké oběti jsme tedy my? Dokonalé? Bez vady? Vůbec si tak nepřipadám a přesto je Hospodin ochotný mne přijmout, protože on mne vidí jinak. My se vidíme jako poškozené, on nás vidí jako dokonalé.

On se nejprve obětoval za nás

Proč bychom se měli obětovat Bohu? Protože on se nejprve obětoval nám. Oběť Bohu není ukončení života, nýbrž jeho naplnění. My jsme živá oběť. To je to, o čem mluví Ježíš, když říká, že ten, kdo ztratí svůj život pro něj, získá jej.

